

Prædiken til 3. søndag i advent

Matt. 11,2-10

Første tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da Johannes i fængslet hørte om Kristi gerninger, sendte han bud med sine disciple og spurgte ham: »Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?« Jesus svarede dem: »Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige. Og salig er den, der ikke forarges på mig.« Da de var gået, begyndte Jesus at tale til folkeskarerne om Johannes: »Hvad gik I ud i ørkenen for at se? Et siv, der svajer for vinden? Nej, hvad gik I ud for at se? Et menneske i fornemme klæder? Se, de, der bærer fornemme klæder, findes i kongeslottene. Nej, hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, jeg siger jer, også mere end en profet. Det er om ham, der står skrevet: »Se, jeg sender min engel foran dig, han skal bane din vej for dig.«

Matt. 11,2-10

Man siger at julen er hjerternes fest, eller lysets fest, men i dag har jeg lyst til i stedet at kalde julen for håbets fest. Festen for håbet som bliver opfyldt.

Håb for julen kan være så mange ting. F.eks. så er der jo barnet der siger " Åh, jeg håber sådan jeg får det jeg ønsker mig". Det være sig alt ligefra dyre pc-spil til en dværgkanin. Eller den voksne der kan håbe på at julen må blive god for familien, at vi i år kan samles og være til glæde for hinanden.

Håb kan være så mange ting og have vidt forskellige dimensioner, men det at vi har håb i vort liv er af afgørende betydning for os. For den som har mistet håbet om at livet har noget godt at bringe ser det sort ud.

Tag nu Johannes Døberen, som vi hører fra i dag. Han sidder indespærret i kong Herodes fængsel og er vel sagtens klar over at hans egen fremtid ikke tegner alt for lys og munter. Johannes har nemlig sagt nogle ret åbenmundede ting om kong Herodes ægteskab med Herodias, som egentlig var Herodes' brors kone, og nu venter han på straffen.

Man siger at Herodes tøvede med at lade Johannes dræbe, fordi han frygtede for folkemængdens reaktion, men da Herodias' datter Salome danser så smukt at Herodes ikke kan andet end at love hende et ønske opfyldt, så ønsker hun, tilskyndet af sin mor, døberens hoved på et fad ... og Johannes' skæbne er beseglet.

Johannes havde ellers håbet, så stærkt og inderligt at han havde viet sit liv til sit håb, han havde håbet at den tid som Esajas profeterede om ville komme nu, at han, Johannes skulle opleve ødemarken blomstre som rosen, og Guds hævn over de onde som volder folket, Israel sorg.

Men nu ser det ud til at det håb skal slukkes, dels så aner han at hans død er på vej med dansetrin, dels så er der opstået tvivl i Johannes sind, om ham som han havde sat sin lid til som håbets indfrier, Jesus, om han virkelig er den som Gud vil sende.

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 849 125. årgang
December 2024
ISSN 0901-2214

Redaktion

Jonas Jochumsen
Herning og Gjellerup Valgmenigheder
mail: praest@h-g-valgmenighed.dk
tlf. 9712 0652

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov – Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk

Johannes Døberen i sit fængsel bliver et billede på et menneske hvis håb vakler.

Håbet kan være det stærkeste af alt, det kan opflamme og opløse et menneske og håbet kan være det skrøbeligste af alt, som et vindpust kan det suse ud af et menneske, slukkes af hårde ord og domme. Som det sker for det menneske som er sygt og får at vide at helbredelse ikke er mulig. Eller som det sker for den der mister troen på at det hun eller han håber på, nogensinde skal gå i opfyldelse.

Men er håb bare et og det samme, eller sagt på en anden måde er der flere slags håb?

Jeg synes det giver mening at tale om håbet på tre måder. Man kunne kalde det; tre dimensioner af håb.

Man kunne kalde de tre dimensioner for; Håbet om fremtid, Håbet om mening uanset hvordan det går og det tredje er det grænseoverskridende håb, Håbet om evigt liv med Gud.

Den første dimension af håb er håbet om fremtiden. Altså håbet om at det må gå os som vi ønsker det, at vi må få de julegaver vi ønsker os, være eller blive raske og sunde, leve længe og godt hvad man nu kan ønske sig for den tid der kommer. Den franske filosof Descartes siger om det håb at det er sjælens overbevisning om, at hvad sjælen ønsker må ske.

Denne dimension af Johannes håb i fængslet møder vi i spørgsmålet "Er du den der kommer, eller skal vi vente en anden". Det betyder vel; er du den der kommer fra Gud for at give os det vi ønsker for fremtiden, det som Gud har lovet os med sin profets ord.

Den anden dimension af håb er håbet om at det må give mening uanset hvordan det går med fremtiden. At ens liv må indeholde en mening som ikke røkker af at man selv ikke oplever fremtiden eller opfyldelsen.

Som Moses, der fører sit folk ud af Egypten og vandrer i ørkenen i fyrrer år for at komme til det forjættede land, men som dør lige før folket når frem og må overlade den fremtidige opfyldelse han havde håbet på til sine efterkommere. Hans liv og skæbne gav mening selvom han ikke fik del i opfyldelsen.

Den tjekkiske systemkritiker og siden politiker Vaclav Havel har sagt "Håb er simpelthen ikke optimisme. Det er ikke en overbevisning om at noget vil gå godt, men en vished om at noget giver mening – uden hensyn til hvordan det går. – og det er først og fremmest dette håb, som giver os styrke til at leve og atter og atter forsøge noget selv på betingelser, der udadtil er så håbløse".

Johannes Døberen har kæmpet for at fortælle om at Guds rige er på vej, uanset hvordan det nu går, så har han været i en god sags tjeneste, som man siger, og at være i en god sags tjeneste giver mening uanset om sagen lykkes. Som Jesus siger, så har Johannes ikke været hvem som helst, han har ikke været et siv der svajer for vinden. Nej, Johannes har været en engel, sendt af Gud for at bane vejen.

Hvad Johannes ikke ved og endnu ikke forstår i sit håbløse fængsel er at den håbsopfyldelse han har banet vejen for ikke kun handler om håbet for fremtiden eller håbet om mening, men at det handler om håbets tredje dimension; håbet om livet med Gud nu og efter døden.

Det håb som overskrider livets, dødens og verdens egne grænser. Fordi det er Guds håb og Guds håb er grænseløst.

Det er dette det grænseoverskridende håb der fødes i julen i et lille barn i en stald. Og det er dette, det grænseoverskridende håb som de små får i dåbsgave.

Gud som er grænseløs, overskrider sin egen grænse, ved at lade sig føde i et menneskebarn, og som menneskebarn er han ikke længere grænseløs men begrænset som alle mennesker. Vi som jo er underlagt

tidens gang, kroppens forfald og sindets op og nedture. Gud bliver som en af os.

Han lever og dør og efter sin opstandelse sender han sin Helligånd til jorden for at give kraft og styrke til Ordet om Ham, så at mennesker når de hører det kan tro og håbe at Gud er hos dem.

Hans ord høres selv i det mørkeste, mest håbløse fængsel. Som hos Johannes døberen der fik besked tilbage fra Jesus; "Gå hen og fortæl Johannes hvad I hører og ser: Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører og døde står op og evangeliet forkyndes for de fattige. Og salig er den ikke forarges på mig".

Jesus er Guds søn, han er den der kommer til os. Det er vort julehåb. I hans navn skal vi bede om og håbe på god fremtid for os selv og vore kære og om mening og fylde for vort liv, at vi må vide hvad der er det rigtige at gøre i livet, så det kan bære frugt og have mening også for andre end os selv.

Men håbet om den gode fremtid og håbet om mening kan knuses af verden og dens tilskikkelser. Hvorimod håbet om og troen på at Gud vil være hos os i vore liv nu og til evig tid, det håb som Gud selv bringer os julenat, det håb kan ikke slukkes af skuffede forventninger eller bristede drømme. Det håb er grænseløst som den Gud der har bundet sig til os i kærlighed og Gud vil selv håbe i os.

Kirsten Kruchov Sønderby, provst i Aabenraa.
Prædikenen er holdt i 2008.